

hold, der fortsættes fra det ene Aar ind i det andet, skal kunne medføre Skattepligt, naar Opholdets Varighed i det hele udgør 3 Maaneder, samt at ramme de Personer, der tage Ophold i en Kommune, nærmest for i Løbet af kort Tid at holde Masseudsalg af Varer, i Reglen af daarlig Bestaffenhed, og som, naar de have affat Varerne, forlade Næringskredsen, forinden de efter de almindelige Regler blive skattepligtige.

Endringsforslagene Nr. 11—15 anses det for ufornødent nærmere at omtale her, og med Hensyn til Nr. 16 skal det blot bemærkes, at det hyppig sker, at en af en af død dreven Næring fortsættes af Boet, i hvilket Tilfælde det er naturligt, at Boet er skattepligtigt, saa længe dette Forhold varer.

Med Hensyn til Lovforslagets §§ 12—20 bemærker Flertallet følgende:

Den Grundsætning, fra hvilken Lovforslaget gaar ud i Henseende til Beskatning af fysiske eller juridiske Personer, som ikke paa anden Maade rammes af Reglerne om den personlige Kommuneskat, men som have Indtægt af et her i Landet drevet Erhverv eller af fast Ejendom her i Landet (§ 14), samt til Beskatning af Aktieselskaber og andre Selskaber med begrænset Ansvar, der søge Erhverv (§ 12), er, at de skulle svare i personlig Kommuneskat 2 pCt. aarlig af deres Nettoindtægt, uden Hensyn til om Indtægten hidrører fra Næring, Besiddelse m. v. i Kjøbenhavn, de andre Købstæder eller paa Landet, altsaa uden Hensyn til hvorledes fysiske Personer, der have lignende Indtægtskilde i samme Kommuner, bestattes. Medens det nu vel findes forsvareligt at fastsætte en saadan ensartet og uforanderlig Norm for Beskatning af den Indtægt, der hidrører fra fast Ejendom, i Særdeleshed fordi Drift af en saadan, særlig af Landbrug, selv om den paa Grund af Ejendommens Bestaffenhed, Besidderens personlige Egenstaber og deslige bringer et større Udbytte end Driften af andre lignende Ejendomme, dog aldrig træder i Konkurrenceforhold til Driften af disse, — synes Forholdet at være anderledes

for den egentlige Næringsdrift. Ved denne kommer det Hensyn i særlig Betragtning, at den konkurrerer med de andre næringsdrivende paa samme Sted, og at den altsaa forringer deres Indtægt af Næringen, det vil sige, at den har Indflydelse paa deres Skatteevne. Om end Driften af en Landejendom medfører langt større Udbytte end Driften af den lige saa store Naboejendom, vil dette dog være uden nogen som helst Indflydelse paa den Afgang, Besidderen af den sidste har til at faa sine Produkter affatte, medens f. Eks. den Købmand, der bringer sin Forretning frem, som oftest i større eller mindre Grad vil tage noget af den Næring, der ellers vilde tilfalde andre stedlige næringsdrivende af samme Sag. Dette Hensyn til Næringsens Indflydelse paa de andre Skatteydere i Kommunen synes at maatte medføre, at Skatten — hvad enten Næringen drives i By eller paa Land — ikke burde bestemmes til en fast Procent uden Hensyn til Størrelsen af den personlige Skat, andre næringsdrivende paa samme Sted svare, men derimod staa i Forhold dertil. Efter nogle Medlemmers Mening taler imidlertid Villighed for, at den ikke just bliver lige saa stor som denne, idet der bør tages Hensyn bl. a. til, at vedkommende ikke i samme Grad som Kommunens Beboere benytter dennes Goder. Disse Medlemmer vilde derfor finde det passende, at Skatten blev sat til to Tredjedele af den Procent, som den i den paagældende Kommune i Skatteaaret udfrevne personlige Kommuneskat gennemsnitlig udgør i Forhold til samtlige skattepligtiges anslaaede Indtægt. I en Kommune, i hvilken det endelige Resultat af Paaligningen er, at der svares visse Portioner eller visse Procent af Skatteindtægten, og hvor Forholdet paa Grund af de Nedsættelser, der altid finde Sted med Hensyn til de smaa Indtægter, følgelig er det, at Skattens procentvise Forhold til Skatteindtægten kan veksle fra f. Eks. $\frac{1}{2}$ til 10 Procent, findes det virkelige Gennemsnit af Skatteprocenten rettest ved at